CHƯƠNG 14

Một trận kịch chiến khốc liệt chuẩn bị xảy ra. Những người này đã có chuẩn bị kỹ càng mới đến đây, tự nhiên không phải là nhân vật tầm thường.

Lãnh Như Băng nghĩ đến võ công cao cường của Tạo Hóa Lão Nhân, đoán định nhất định sẽ có một trường ác chiến xảy ra, nhất định hung hiểm tuyệt luân, không nỡ ở lại chứng kiến.

Đúng lúc chàng đứng dậy định rời khỏi nơi này, thì chợt nhớ tới Lý Tiểu Hổ. "Trong trận ác chiến này, không biết hắn có thể an toàn vô sự không?"

Nghĩ tới đây, chàng bất giác thở dài một tiếng nói:

—Ta không thể đi. Ta phải lưu lại đây nghĩ cách giúp hắn một tay để hắn có thể thoát khỏi cuộc chiến hung hiểm này.

Nói đoạn, chàng đưa mắt nhìn vào toà trang viện, chỉ thấy một vùng tối đen, rồi ánh lửa loé lên, toàn bộ toà trang viện bỗng sáng rực như ban ngày.

Lãnh Như Băng thấy vậy liền băn khoăn: "Thật kỳ lạ! Lẽ nào đánh nhau cũng phải đốt đèn lên cho rõ?"

Chàng đợi thêm chừng hai khắc thời gian mà vẫn chưa thấy động tĩnh gì xảy ra, trong lòng thầm cảm thấy kỳ quái.

Đúng lúc đó, từ trong trang viện đột nhiên có bốn đồng tử giơ cao bốn ngọn sa đăng bước ra, rồi đứng ở hai bên cổng lớn. Ngay sau đó, lại có thêm vài chục gã đại hán tay dắt khoái mã đi ra.

Dưới ánh đèn sáng có thể nhận ra những đại hán đó chia thành từng tổ có sắc phục khác nhau.

Lãnh Như Băng thầm nhủ: "Những đại hán này rõ ràng là thủ hạ của Công Tôn Ngọc Sương, lẽ nào người ngồi trong cỗ kiệu vừa nãy lại chính là nàng ta?"

Lãnh Như Băng dự đoán không nhầm, quả nhiên thấy Công Tôn Ngọc Sương từ từ bước ra ngoài trang viện, sau lưng nàng ta là một lão nhân mặc áo bào bát quái, râu tóc bạc phơ.

Nhớ lại đêm hôm đó, Lãnh Như Băng chỉ thoáng nhìn qua gương mặt của Tạo Hoá Lão Nhân, ấn tượng không có gì sâu sắc vì vậy đêm nay chàng cũng không có cách gì để phán đoán người này có phải là lão ta hay không, tuy nhiên dựa vào cách ăn mặc kỳ quái của lão ta, có lẽ là không sai.

Chỉ thấy Công Tôn Ngọc Sương và lão nhân đó đứng trước cổng lớn, thấp giọng bàn bạc gì đó, sau đó bước lên kiệu rời khỏi.

Sau khi nàng vừa lên kiệu, đèn lửa trong toà trang viện lập tức tắt ngúm, nó lại chìm vào trong bóng đêm của sự khủng bố.

Lúc này, những đại hán đang mai phục ở bốn phía xung quanh mới xuất hiện, họ nhảy vọt lên ngựa rồi chạy theo đường cũ rời khỏi tòa trang viện.

Một trận đại chiến được Lãnh Như Băng dự báo chợt tan biến như chìm vào hư vô.

Lãnh Như Băng thở dài một hơi, tự nói với bản thân:

—Công Tôn Ngọc Sương quả nhiên lợi hại, nhìn thái độ cung kính của Tạo Hoá Lão Nhân với nàng ta, hiển nhiên Tạo Hoá Môn đã bị nàng ta thu phục rồi.

Đột nhiên chàng lại nhớ đến cô gái vừa đoạt được chức vị Võ Lâm Minh Chủ – Vương Thông Huệ. Hai người đàn bà này dường như đã bắt đầu động binh đao, trường đại chiến quyết định của võ lâm Trung Nguyên đã gần kề ngay trước mắt. Chỉ nghĩ đến đó, chàng đã thấy hình bóng của Công Tôn Ngọc Sương và Vương Thông Huệ cứ lởn vởn trong óc. Lúc này, ngay cả chàng cũng không thể xác định được bản thân nên đứng về phía người nào trong hai người đó.

Nghĩ ngợi một hồi, chàng chỉ thấy trận ác chiến này không chỉ là để giải quyết hận thù giữa hai bên, mà còn là một trận chiến tranh danh đoạt lợi. Xem tình thế hiện nay, Tạo Hóa Môn có thể coi là một thế lực lớn ngoài hai thế lực của Công Tôn Ngọc Sương và Vương Thông Huệ. Tạo Hóa Môn đứng về phía nào, phía đó sẽ tăng lên không ít thực lực.

Công Tôn Ngọc Sương nửa đêm đích thân dẫn cao thủ đến thăm viếng Tạo Hóa Môn, hiển nhiên là muốn tiên lễ hậu binh. Nếu như không thuyết phục được Tạo Hóa Lão Nhân, lập tức một trận tiêu diệt ngay Tạo Hóa Môn tránh để cho Vương Thông Huệ lợi dụng cái thế lực này.

Ngoài ra còn có thêm một sự biến hóa mới, đó là Công Tôn Ngọc Sương đã bỏ đi những hành vi thần bí phiêu hốt của ngày trước, sử dụng chân diện mục để hành tẩu trên giang hồ, dường như muốn cùng Vương Thông Huệ và các đại môn phái đường đường chính chính quyết một trận sinh tử.

Xem tình thế võ lâm hiện nay, Vương Thông Huệ được sự ủng hộ của Cửu Đại Môn Phái, cùng với uy vọng của Hoàng Sơn Thế Gia trong võ lâm dường như đang chiếm ưu thế.

Nhưng Công Tôn Ngọc Sương lại hành động nhanh nhẹn quả quyết hơn Vương Thông Huệ rất nhiều, chỉ nói thủ đoạn lần này nàng ta dùng để thu phục Tạo Hóa Môn, Vương Thông Huệ vĩnh viễn không thể bì được.

Lãnh Như Băng đã từng muốn chạy trốn khỏi những thị phi trong võ lâm, nhưng không biết từ lúc nào, chàng đã bị cuốn vào vòng xoáy thị phi này, giờ chỉ cần bước nhầm một bước, lập tức sẽ bị rớt xuống bùn đen, suốt đời suốt kiếp cũng khó mà thoát ra được.

Vào lúc chàng đang tập trung phân tích tình hình võ lâm, đột nhiên lại có tiếng vó ngựa truyền lại.

Lãnh Như Băng chú mục quan sát thì thấy hai đại hán đang giơ cao hai ngọn đuốc cưỡi ngựa về phía tòa trang viện. Phía sau hai gã đại hán là một nữ nhân cưỡi bạch mã, vận bạch bào, chính là Võ Lâm Minh Chủ Vương Thông Huệ mà chàng vừa gặp hôm trước ở quán rượu. Theo sau Vương Thông Huệ là mấy chục kình trang đại hán, nai nịt gọn gàng.

Dưới ánh đuốc bập bùng, Lãnh Như Băng nhận ra hai người đang cưỡi ngựa đi sát phía sau Vương Thông Huệ chính là Hạ Hầu Cương và Vương Phi Dương. Cả đoàn người đang tiến thẳng về phía trang viện của Tạo Hóa Môn.

Lãnh Như Băng thở dài một tiếng, thầm nhủ: “Không ngờ Vương Thông Huệ cũng biết sào huyệt của Tạo Hóa Môn là ở nơi này, hơn nữa cũng đích thân đến để thuyết phục Tạo Hóa Lão Nhân, đáng tiếc là đã chậm một bước so với Công Tôn Ngọc Sương.”

Đoàn người đến trước cổng trang viện chừng ba trượng thì dừng lại, một kình trang đại hán thân hình khôi vĩ bước lên trước, đưa tay đập vòng đồng gắn trên cánh cửa.

Cách này so với cách trực tiếp xông vào của Công Tôn Ngọc Sương có phần khác biệt. So sánh hai bên, Vương Thông Huệ hình như chính đại quang minh hơn một chút, nhưng về phương diện binh quý thần tốc mà luận thì Công Tôn Ngọc Sương lại hơn nàng ta đến mấy thành.

Tiếng gõ cửa vang lên chừng một tuần trà thì mới có người ra mở cửa.

Khoảng cách giữa Lãnh Như Băng và cánh cổng không xa lắm, nhưng do góc nhìn không thuận nên chàng không có cách nào nhìn rõ người nào ra mở cổng, chỉ thấy Vương Thông Huệ cùng ba người tùy tòng nhảy xuống ngựa, lần lượt đi vào tòa trang viện.

Bên ngoài chỉ còn hai đại hán giữ ngựa.

Lãnh Như Băng nhủ thầm trong bụng: "Tạo Hóa Lão Nhân quỷ kế đa đoan, nếu Vương Thông Huệ không để tâm phòng bị, chỉ sợ sẽ trúng phải ám toán của lão ta, mình phải nghĩ cách gì đó để thông báo cho nàng một tiếng mới được."

Càng nghĩ càng thấy đúng, chàng bèn từ từ đứng dậy tiến về phía sát cánh cổng hơn, rồi chọn một bụi cỏ rậm rạp ẩn nấp kỹ càng, sau đó dùng truyền âm nhập mật nói với hai gã đại hán giữ ngựa:

—Hai vị huynh đài, hãy cử ra một người vào chuyển lời của tại hạ với Minh chủ. Nhắc nhở Minh chủ là Tạo Hóa Lão Nhân này quỷ kế đa đoan, rất thiện dụng các loại độc dược, xin Minh chủ hãy đề phòng cẩn thận bằng không sẽ trúng phải quỷ kế của lão ta.

Hai đại hán này đều là những người lão luyện giang hồ, vô cùng trầm tĩnh, nghe chàng nói vậy liền từ từ quay mặt lại, bốn đạo mục quang đều tập trung vào bụi cỏ Lãnh Như Băng đang ẩn nấp. Hiển nhiên hai người đã phát giác được nơi chàng ẩn thân, nhưng cả hai đều không cất tiếng hỏi han gì, cũng chẳng tiến lại tìm kiếm.

Lãnh Như Băng thầm nhủ: "Vương Thông Huệ quả có mắt nhìn người, chỉ cần xem thần thái trầm tĩnh của hai đại hán giữ ngựa này cũng có thể thấy là lâm nguy bất loạn."

Nghĩ đoạn, chàng liền tiếp tục nói:

—Hai vị huynh đài không cần phải đa nghi, tại hạ đích thực một dạ chân thành, chỉ có điều lúc này không tiện hiện thân tương kiến nên mới nhờ hai vị chuyển cáo tới Minh chủ một tiếng.

Đại hán đứng bên phải cũng dùng truyền âm nhập mật hỏi lại chàng:

—Bằng hữu cao danh quý tánh, để tại hạ vào tiện bẩm cáo với Minh chủ.

Lãnh Như Băng nói:

—Danh tánh của tại hạ thì xin thứ lỗi không thể phụng cáo, huynh đài chỉ cần nói là «Thanh Vân Chi Hữu» tất Minh chủ sẽ hiểu rõ.

Đại hán bên phải gật đầu nói:

—Tại hạ lập tức chuyển cáo với Minh chủ. Thứ lỗi tại hạ không tiễn!

Lãnh Như Băng liền dùng khinh công chạy thẳng về hướng Đông. Chàng chạy liền một mạch bốn năm dặm thì chợt nhớ đến Lý Tiểu Hổ, vạn nhất song phương động thủ, Tiểu Hổ tất phải tham gia hỗn chiến.

Tuy Vương Phi Dương đã từng gặp qua hắn, nhưng cách biệt dã lâu, không biết còn có nhận ra được hắn nữa không. Chàng cảm thấy mình nên quay lại trang viện của Tạo Hóa Lão Nhân để thăm dò, vạn nhất song phương động thủ thì cũng có thể nhân cơ hội này cứu Lý Tiểu Hổ thoát ra ngoài. Chỉ có điều gương mặt của chàng lúc này năm màu sáu sắc, thật dễ làm cho người ta chú ý, ai nhìn một lần rồi thì vĩnh viễn không thể nào quên. Chỉ sợ không lừa được Vương Thông Huệ mà ngay cả Tạo Hóa Lão Nhân cũng nhận ra được chàng.

Đang trầm tư suy nghĩ thì đột nhiên Lãnh Như Băng lại nghe thấy tiếng vó ngựa. Chàng vội nhảy lên một tàng cây lớn ở ven đường ẩn thân, chú mục quan sát thì thấy hai kỵ sĩ phóng vọt qua trước mặt.

Người đầu tiên là một vị lão nhân mặt đen như sắt, chính là người mà bọn gian tà trong võ lâm mỗi nghi nghe danh đều khiếp đởm kinh tâm Thiết Diện Côn Luân Hoạt Báo Ứng Trần Hải. Trên lưng con ngựa thứ hai là Sâm Tiên Long Thiên Lộc.

Hai vị võ lâm cao thủ này xuất hiện cùng lúc ở nơi đây, hiển nhiên là do sự an bài của Vương Thông Huệ. Trần Hải uy trấn giang hồ, đôi thiết thủ đã diệt trừ không ít kẻ bại hoại, võ lâm nhân sĩ nghe danh đều vô cùng kính phục. Long Thiên Lộc được người võ lâm đặt cho danh hiệu Sâm Tiên, chẳng những võ công cao cường mà còn có y thuật thông thần, thiện dụng các loại kỳ độc trong thiên hạ. Có hai người này đi theo hộ vệ, đủ thấy Vương Thông Huệ bố trí cẩn mật phi thường, so với Công Tôn Ngọc Sương đúng là kẻ tám lạng, người nửa cân, nhưng cũng bởi vì nàng ta quá cẩn thận nên luôn bị chậm một bước.

Chỉ thấy hai bóng ngựa lướt đi như gió, nháy mắt đã biến mất trong màn đêm. Tiếp đó chàng lại thấy có bốn thiếu nữ đang dùng khinh công thân pháp chạy phía sau hai lão.

Lãnh Như Băng chấn động trong lòng thầm nghĩ: “Chỉ nhìn khinh công của họ, rõ ràng ai cũng có võ công thượng thừa, bỏ ngựa không cưỡi, hiển nhiên là có ý theo dõi Trần Hải và Long Thiên Lộc rồi.”

Tình thế đột nhiên trở nên phức tạp, bọ ngựa bắt ve, không ngờ hoàng tước lại ở phía sau. Có thể nói, tài năng của Công Tôn Ngọc Sương dường như cao hơn Vương Thông Huệ một bậc.

Cục thế đột nhiên biến đổi làm kích động hào khí từ lâu đã ngủ say trong lòng Lãnh Như Băng, chàng thầm nghĩ: “Đại cục đã định, ngày hôm nay rõ ràng Vương Thông Huệ phải rơi vào thế bại vong. Nàng ta tuy có tự tư, nhưng vẫn đứng về phía võ lâm chính nghĩa. Công Tôn Ngọc Sương tuy không phải là người

xấu hoàn toàn, nhưng chỉ vì tư cừu mà tạo kiếp võ lâm, tàn hại giang hồ đồng đạo. Đem so sánh hai người, mình nên phải giúp Vương Thông Huệ mới đúng."

Vấn đề này trong mấy tháng nay đã lớn vởn quẩn quanh trong tâm trí chàng mà không thể nào tháo gỡ dược. Đến ngày hôm nay mới có thể coi là đã tìm ra được một đáp án.

Trong lòng đã quyết, Lãnh Như Băng liền hướng về phía Tạo Hóa Môn lao đi như gió.

Sau nhiều lần kinh qua hung hiểm, Lãnh Như Băng đã dạn dày kinh nghiệm lên rất nhiều. Hành động của chàng lần này hết sức cẩn thận, chàng bỏ đường lớn không đi mà đi xuyên qua cánh đồng lớn, mượn những bụi cây cao quá đầu người để ẩn thân tránh cho đối phương phát hiện.

Đi khoảng một tuần trà công phu thì Lãnh Như Băng tới nơi, chỉ thấy toàn trang viện âm u của Tạo Hóa Môn lại đốt đèn sáng trưng như ban ngày.

Lãnh Như Băng đi đến cách tòa trang viện khoảng bảy tám trượng thì dừng lại, đưa mắt quan sát tìm kiếm xem bốn huyền y thiếu nữ ban nãy ẩn thân nơi nào. Chàng cẩn thận quan sát kỹ càng khắp bốn phía, mất chừng một khắc thời gian mà vẫn chưa tìm ra nơi ẩn thân của bốn huyền y thiếu nữ kia, nhưng Lãnh Như Băng chắc chắn một điều là bốn huyền y thiếu nữ đó chắc chắn chỉ ẩn nấp trong khu vực xung quanh tòa trang việc này mà thôi.

Chàng đang hoang mang lo lắng thì đột nhiên thấy ở từ trên một tán cây cổ thụ cách đó năm trượng có một nhân ảnh nhảy xuống đất, đồng thời nghe thấy tiếng nói chuyện.

Hai bên khoảng cách khá xa, Lãnh Như Băng không thể nhìn rõ mặt của nữ nhân kia, nhưng dựa vào thân hình yêu kiều nhỏ nhắn thì người đó có đến tám phần là một trong bốn huyền y thiếu nữ khi nãy.

Lãnh Như Băng giật mình thầm nghĩ: "Người đó tuy rằng khinh công khá cao, nhưng muốn đột nhập vào trang viện mà không bị ai phát hiện chỉ sợ không dễ. Lúc này, trong trang viện đang hỗn loạn, chi bằng ta cứ lợi dụng tình hình tiến vào từ cửa lớn có lẽ lại dễ dàng hơn."

Tâm ý đã định, chàng liền đứng thẳng người dậy, từ từ tiến ra đường lớn dẫn vào trang viện.

Vào lúc này ở đại môn có bốn người đang đứng. Hai người là thuộc hạ của Vương Thông Huệ, hai người là thuộc hạ của Tạo Hóa Môn. Lãnh Như Băng đưa tay trái ra vẫy chào hai người đứng ở bên phải, tay phải cũng đưa ra trước ngực

chào hai người đứng bên trái, đồng thời gia tăng cước bộ phóng thẳng vào trang viện.

Hai gã đệ tử của Tạo Hóa Môn thì cho rằng chàng là người của Vương Thông Huệ, còn hai tên thuộc hạ của Vương Thông Huệ thấy hai tay chàng làm động tác quái dị như vậy thì thì cho rằng chàng chắc chắn là người của Tạo Hóa Môn. Song phương đều không cản trở, cũng không mở miệng hỏi tiếng nào, thế là Lãnh Như Băng dễ dàng xâm nhập vào bên trong cánh cổng được giới bị hết sức thâm nghiêm của Tạo Hóa Môn.

Trước đại sảnh là một khu vườn lớn, góc vườn có một chuồng ngựa bằng tre.

Lãnh Như Băng thầm nghĩ: “Khuôn mặt kỳ quái của ta chắc chắn sẽ bị bọn Vương Thông Huệ, Vương Phi Dương nhận ra, trước tiên cần phải tìm cách che đi đã.”

Tâm ý vừa chuyển, chàng liền chầm chậm bước vào chuồng ngựa, chỉ thấy có hai gã đại hán đang cho ngựa ăn. Góc chuồng ngựa còn có một bếp lửa nhỏ, không biết chúng đang nấu nướng cái gì.

Lãnh Như Băng đề khí giới bị, nhẹ nhàng bước đến bên bếp lửa bốc một ít bụi than và nhọ nồi xoa lên mặt rồi lặng lẽ rời khỏi chuồng ngựa, tiến về phía đại sảnh. Bởi vì tiếng ngựa ăn làm loạn thính nhĩ nên hai gã đại hán không hề phát hiện ra Lãnh Như Băng.

Lãnh Như Băng tiến gần đại sảnh, ngưng thần giới bị quan sát tình hình bên trong, chỉ thấy trong đó thắp tám ngọn hồng lạp to bằng cánh tay trẻ con, chiếu sáng mọi vật rõ như ban ngày.

Vương Thông Huệ tay cầm «Minh Chủ Lệnh Kỳ», ngồi trên một chiếc thái sư ỷ. Vương Phi Dương và Hạ Hầu Cương chia hai bên tả hữu đứng sát sau lưng nàng. Tám gã kình trang đại hán đi theo đứng thành một hàng ngang, sau lưng cách thái sư ỷ của Vương Thông Huệ chừng ba thước.

Lãnh Như Băng tiến lại gần thêm chút nữa thì phát hiện ra trong tám gã kình trang đại hán đứng sau lưng Vương Thông Huệ có bốn tên kiêu ngạo bất thuần Thần, Sát, Quỷ, Hồn, Tứ Đại Hung Nhân. Lúc này, cả bốn tên đều rất tuân quy thủ tắc, hai tay buông thong đứng nghiêm nghị không hề cử động, so với thái độ hung tàn ngạo mạn thường ngày thì đúng là khác nhau một trời một vực.

Lãnh Như Băng trong lòng cũng thầm khen: “Vương Thông Huệ quả thật có tài hàng long phục hổ, ngay cả Tứ Đại Hung Nhân cũng có thể trở nên phục tùng như vậy.”

Chỉ nghe một giọng nói lạnh lẽo cất lên:

—Thịnh tình của Vương Minh chủ, lão khiếu cảm kích vô cùng. Song võ công Tạo Hóa Môn của lão khiếu và các đại môn phái ở Trung Nguyên hoàn toàn không có điểm tương đồng. Lão khiếu đây tuy không có dã tâm tranh bá võ lâm, muốn làm Minh chủ võ lâm nhưng cũng không nguyện ý chịu sự phân phó của người khác.

Nghe vậy Vương Thông Huệ liền lạnh lùng hỏi lại:

—Các hạ nói vậy là có ý gì?

Giọng nói lạnh lẽo lại cất lên:

—Ý của lão khiếu là Tạo Hóa Môn sẽ đứng ngoài chuyện giang hồ. Việc tranh chấp giữa Lý Minh chủ và Mai Hoa Môn, lão khiếu không tiện xen vào. Người không phạm ta, ta không phạm người, chỉ cần Lý Minh chủ và Mai Hoa Môn đều không xâm phạm đến Tạo Hóa Môn của ta thì lão khiếu cũng sẽ không xung đột với hai vị.

Chỉ nghe một giọng sang sảng vang lên:

—Kiến giải của lão tiền bối thực không thỏa đáng, nên biết cương vị Võ lâm Minh chủ không phải là người đứng đầu của một môn, một phái nào cả mà là người đứng đầu cả võ lâm. Lệnh kỳ đã xuất thì tất cả đồng đạo võ lâm đều phải tuân thủ sự điều khiển của Minh chủ, lẽ nào Tạo Hóa Môn là ngoại lệ?

Thanh âm này đối với Lãnh Như Băng hết sức quen thuộc, vừa nghe đã nhận ra ngay chính là giọng nói của Vương Phi Dương, vội vàng tiến thêm mấy bước ngưng thần quan sát.

Chỉ thấy một lão nhân vận bát quái đạo bào ngồi trên thái sư ỷ cười nhạt nói:

—Mai Hoa Môn không phải một mình đứng trên giang hồ đó sao? Tại sao lão khiếu không thể là một ngoại lệ khác?

Vương Phi Dương nói:

—Mai Hoa Môn chính vì không phục tùng lệnh dụ của Võ lâm Minh chủ nên mới gây nên trường phong ba này, hiện nay bọn chúng đã trở thành công địch của cả võ lâm rồi.

Tạo Hóa Lão Nhân đột nhiên cất tiếng cười lớn nói:

—Các hạ là ai mà dám ở trước mặt lão phu hồ thuyết bát đạo?

Vương Phi Dương đáp lời:

—Lão tiền bối không cần hỏi lai lịch của tại hạ, những lời vừa nãy tại hạ nói ra đều là ý của Minh chủ cả.

Tạo Hoá Lão Nhân nói:

—Nếu như lão khiếu không hợp tác với các vị, có phải sẽ bị xem là bội phản lại võ lâm không, Vương Minh chủ?

Vương Thông Huệ lạnh lùng trả lời:

—Nếu như Tạo Hóa Môn không tuân theo lệnh dụ của bản Minh chủ thì chỉ có hai con đường để lựa chọn.

Tạo Hóa Lão Nhân liền hỏi:

—Hai con đường nào?

Vương Thông Huệ lạnh giọng nói tiếp:

—Con đường thứ nhất chính là thoái ẩn giang hồ, Tạo Hóa Môn từ nay giải tán.

Tạo Hóa Lão Nhân hỏi tiếp:

—Dám hỏi Vương Minh chủ con đường thứ hai là gì?

Vương Thông Huệ nói:

—Nếu như không chịu thoái xuất giang hồ, tuyên cáo giải tán, bản tòa chỉ còn cách ra lệnh tận diệt Tạo Hóa Môn mà thôi.

Tạo Hóa Lão Nhân lại cất tiếng hỏi:

—Không biết có còn con đường thứ ba không?

Vương Thông Huệ nói với một giọng kiên quyết:

—Không có con đường thứ ba, tâm ý của các hạ thế nào mau cho bản tòa một phúc đáp.

Tạo Hóa Lão Nhân đứng dậy nói:

—Được! Lão khiếu sẽ suy nghĩ vấn đề này, trước giờ ngọ ngày mai lão khiếu sẽ có một phúc đáp cho Vương Minh chủ.

Vương Phi Dương lạnh lùng cất tiếng phản đối:

—Giờ ngọ ngày mai? Đâu cần phải đợi lâu như vậy, tâm ý của các hạ thế nào có thể quyết định ngay lúc này, tốn thời gian như vậy làm gì?

Tạo Hoá Lão Nhân phẫn nộ nói:

—Lần đại hội võ lâm đó, Tạo Hóa Môn của lão khiếu từ trên xuống dưới không một ai tham dự cả, các vị lấy gì để ước thúc hành động của Tạo Hóa Môn?

Vương Phi Dương lạnh lùng nói:

—Bất giáo nhi chúng vi chi ngược, trước khi động thủ tại hạ cần phải nói cho rõ ràng đã.

Tạo Hoá Lão Nhân cười lên ha hả nói:

—Lão khiếu xin rửa tai lắng nghe.

Vương Phi Dương nói:

—Bốn phía của tòa trang viện này đã bố trí thiên la địa võng, chỉ cần Minh chủ ra lệnh, quý môn đệ tử e rằng không có người nào có thể sống sót rời khỏi đây.

Tạo Hóa Lão Nhân mỉm cười nói:

—Việc này không nằm ngoài dự kiến của lão khiếu.

Vương Thông Huệ bất ngờ đứng dậy hỏi:

—Các hạ nhất quyết không phục tùng lệnh dụ của bản Minh chủ?

Tạo Hóa Lão Nhân hơi biến sắc mặt nói:

—Lão phu chưa từng khuất phục trước quyền uy.

Vương Thông Huệ liền vẫy vẫy Minh Chủ Lệnh Kỳ trong tay, liền có bốn kình trang đại hán từ sau lưng nhảy vọt ra đứng trước mặt nàng, chính là bốn tên hung nhân: Thần, Sát, Quỷ, Hồn.

Tạo Hoá Lão Nhân liền cười lên ha hả nói:

—Thật không ngờ, thật không ngờ!

Nộ Quỷ xẵng giọng quát lớn:

—Không ngờ cái gì?

Tạo Hóa Lão Nhân nói:

—Đỉnh đỉnh đại danh Tứ Đại Hung Nhân lại cam tâm tình nguyện làm nô bộc cho người ta, đây không phải là chuyện không ngờ thì là gì?

Oán Hồn nghe thế tức giận bước lên vung chưởng đánh tới.

Đồng thời gian một đồng tử từ sau lưng Tạo Hóa Lão Nhân nhảy ra múa kiếm công đến Oán Hồn một chiêu cực kỳ hung hiểm.

Oán Hồn khẽ lắc mình tránh đường kiếm đang công đến, đồng thời phản thủ đánh ra một chưởng.

Lãnh Như Băng nhìn kỹ đồng tử vừa phóng kiếm thì nhận ra đó chính là Tiểu Hổ, không nhịn được thầm than khổ trong lòng. Chàng thầm nhủ: "Tứ Đại Hung Nhân này tên nào cũng có võ công cao cường Tiểu Hổ há phải là địch thủ của chúng?"

Trong lòng chàng lo lắng, bất giác lại tiến về phía trước thêm mấy bộ, phút chốc đã đến sát cửa đại sảnh. Nhưng sự việc đang xảy ra trước mắt lại nằm ngoài dự đoán của chàng, Lý Tiểu Hổ kiếm thế hung mãnh, trong nháy mắt liên tiếp công ra tám kiếm. Lãnh Như Băng thầm quan sát kiếm chiêu của hắn thì thấy ngụy dị vô tỉ, so với kiếm pháp khi xưa của hắn thì hoàn toàn khác biệt, trong lòng thầm nghĩ: "Thì ra sư đệ đã học được võ công của Tạo Hóa Môn."

Oán Hồn vốn nghĩ đối phương chỉ là một chấp kiếm đồng tử, chưa đến vài ba chiêu thì có thể đoạt được binh khí của hắn, nào ngờ sự tình lại hoàn toàn không nằm trong dự đoán. Đồng tử này tuy tuổi còn nhỏ nhưng thanh kiếm trong tay thì hết sức cay độc, hai người giao thủ được bảy tám hồi, Oán Hồn không những không đoạt được binh khí trong tay Lý Tiểu Hổ còn bị kiếm pháp biến hóa khôn lường của hắn truy kích thối lui liên tiếp hai bộ.

Phút chốc, tính tình hung tàn vốn có của Oán Hồn bị kích động, hắn gầm lên một tiếng, song chưởng liên hoàn đánh ra.

Lý Tiểu Hổ tuy kiếm pháp tinh kỳ vi diệu nhưng cũng không thể nào chặn được chưởng lực với nội công mấy chục năm tu luyện của Oán Hồn, chưa đến ba hiệp đã bị chưởng lực của Oán Hồn ép cho tay chân luống cuống, kiếm chiêu rối loạn.

Lãnh Như Băng nhìn song phương giao thủ mà lo lắng trong lòng, chàng thầm nhủ: "Có lẽ Lý Tiểu Hổ khó qua được mười hiệp nữa."

Đúng lúc này, đột nhiên Tạo Hoá Lão Nhân tức giận hét lớn:

—Dừng tay.

Nói đoạn tay áo phất mạnh ra một cái.

Oán Hồn bị chưởng lực «Phất Tụ Công» của Tạo Hóa Lão Nhân công kích, vội hướng song chưởng ra đỡ lấy.

Lý Tiểu Hổ liền tận dụng thời cơ kích ra một kiếm.

Oán Hồn vội dồn nội lực vào một cánh tay phất ra.

«Xoạt!» Tay áo của Oán Hồn đã bị Lý Tiểu Hổ cắt đoạn.

Lý Tiểu Hổ thuận thế đảo người lộn một vòng đứng sau lưng Tạo Hoá Lão Nhân.

Oán Hồn trợn trừng hai mắt, tựa hồ như muốn ăn tươi nuốt sống Lý Tiểu Hổ:

—Tiểu nhai nhi ra đây, nếu ngươi có thể tiếp mười chiêu của tứ gia, từ nay ta sẽ thoái ẩn giang hồ.

Lãnh Như Băng thầm nhủ: “Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, Tứ Đại Hung Nhân vẫn là Tứ Đại Hung Nhân.”

Chỉ nghe Tạo Hóa Lão Nhân lạnh lùng nói:

—Dựa vào hung danh mấy chục năm trên giang hồ của bọn Thần, Sát, Quỷ, Hồn các ngươi thắng một đồng tử mười lăm mười sáu tuổi cũng không phải là một chuyện vinh dự gì.

Oán Hồn tức giận nói:

—Niên kỷ của ngươi cũng không nhỏ, vậy tại sao không ra đây cùng ta quyết chiến một trận?

Lãnh Như Băng nghe vậy thì mừng thầm: “Nói hay lắm! Nếu như Tạo Hóa Lão Nhân đích thân xuất thủ, cho dù có thắng Thần, Sát, Quỷ, Hồn Tứ Đại Hung Nhân thì vẫn còn Vương phi Dương và Trần Hải, Long Thiên Lộc mấy người nữa, chỉ cần chế phục được Tạo Hóa Lão Nhân, toàn bộ Tạo Hóa Môn xem như tan rã sụp đổ.”

Nào ngờ Tạo Hóa Lão Nhân không chịu xuất chiến, chỉ cười lạnh một tiếng nói:

—Ngươi chưa xứng để lão phu động thủ.

Đột nhiên lão đứng dậy vỗ tay một cái nói:

—Kim Hộ Pháp!

Từ trong góc đại sảnh liền bước ra một hoàng y đại hán.

Oán Hồn vừa nhìn thấy người đó liền khẽ lùi lại hai bước.

Chỉ thấy hoàng y đại hán đó hai mắt trợn tròn, hung quang bạo xạ, cử động chậm chạp, từng bước từng bước đi đến trước mặt Oán Hồn.

Tướng mạo của Oán Hồn đã thập phần hung ác, nhưng tướng mạo của gã Kim Hộ Pháp này còn khủng bố hơn, trông gã như một xác chết biết đi vậy.

Hung Thần chau mày, thấp giọng nói:

—Lão tứ cẩn thận, người này có chút kỳ quái, chắc chắn đã luyện loại công phu đặc thù gì đó.

Hoàng y đại hán từng bước từng bước một tiến về phía Oán Hồn, hai mắt trợn tròn nhìn chằm chằm vào mặt hắn.

Oán Hồn thường ngày giết người không nháy mắt, vậy mà bị hoàng y đại hán nhìn chằm chằm cũng bất giác sinh ra cảm giác khủng bố, lão hét lớn một tiếng, kích ra một chưởng. Chưởng thế như bài sơn đảo hải hướng thẳng về phía hoàng y đại hán kia.

Hoàng y đại hán không đỡ cũng không tránh, vẫn tiếp tục bước về phía trước dùng thân mình hứng chịu một chưởng của Oán Hồn. Chưởng lực của Oán Hồn kích trúng gã hoàng y đại hán tựa hồ như đánh vào sắt đá, chỉ làm hắn ta khẽ khựng người lại một cái rồi lại tiếp tục bước về phía trước.

Lão không khỏi kinh ngạc thầm nghĩ: “Chưởng này của ta cũng phải nặng tới bốn năm trăm cân, cho dù võ công cao cường trúng phải một kích này cũng phải lùi lại một hai bước, tên này lẽ nào không phải là người. Cũng may chưởng vừa rồi chỉ dùng ba thành công lực, nếu như ta toàn lực xuất thủ thì có lẽ đã bị lực phản chấn làm cho bị thương rồi.”

Lão còn chưa định thần lại thì hoàng y đại hán đã tiến lại gần, hai tay từ từ đưa lên chộp vào Oán Hồn. Động tác của người này hết sức chậm chạp, người bình thường cũng có thể dễ dàng tránh khỏi chứ đừng nói người có võ công cao cường như Oán Hồn. Nhưng dưới con mắt của đại hành gia thì cái chộp này của hoàng y đại hán vô cùng lợi hại. Hai cánh tay gã đưa ra theo một góc độ hoàn hảo, có thể bao quát rất nhiều phương vị, nếu như gã đột nhiên kích đến thì còn có thể tùy cơ ứng biến, nhưng gã cứ chầm chậm thế này thật càng làm cho đối thủ có cảm giác không biết ứng phó thế nào cho phải. Nếu như cứ tiếp tục để gã tiếp tục tiếp cận, đến một khoảng cách nào đó thì muốn thoái lui cũng không kịp nữa rồi. Động tác tuy chậm chạp, nhưng lại đem cho người ta cảm giác khủng bố.

Oán Hồn chỉ thấy hai tay hoàng y đại hán ngày càng đến gần, phạm vi khống chế của song trảo càng lúc càng lớn, ngoại trừ thối lui ra, lão không còn con đường nào khác. Nên biết không gian đại sảnh này không lớn lắm, người lại nhiều nếu như sử dụng khinh công thì vô cùng bất lợi.

Oán Hồn lo cảm thấy lo lắng, bất giác hung tính nổi lên, hét lớn một tiếng, tả thủ vung ra, chộp thẳng vào ngực hoàng y đại hán.

Cánh tay đang từ từ dơ ra của hoàng y đại hán đột nhiên gia tăng tốc độ, ngũ trảo chộp lấy cổ tay Oán Hồn. Năm ngón tay Oán Hồn chưa kịp đến trước ngực hoàng y đại hán thì cổ tay lão đã bị đối phương chộp trúng. Chỉ nghe hoàng y đại hán kia «hừ» một tiếng, nắm tay Oán Hồn kéo mạnh một cái.

Oán Hồn cảm thấy cổ tay cứng đờ, đau tới tận xương cốt, toàn thân công lực hoàn toàn biến mất.

Hung Thần đứng bên cạnh thấy vậy vội xuất thủ điểm một chỉ vào mệnh môn hoàng y đại hán. Nhưng hoàng y đại hán đã nhanh như chớp vung cánh tay còn lại chộp vào uyển mạch của Hung Thần.

Công lực của Hung Thần cao nhất trong Tứ Đại Hung Nhân, lại vừa thấy Oán Hồn bị đối phương chế phục nên đâu dễ dàng để hoàng y dại hán đắc thủ. Cổ tay khẽ đảo một vòng tránh trảo của hoàng y đại hán, rồi phản thủ kích lại một chưởng vào ngực đối phương. Chưởng này biến hóa khôn lường, nhanh như điện chớp, hoàng y đại hán động tác biến hóa tuy nhanh, nhưng thân thể di động vẫn hết sức nặng nề nên bị trúng ngay một chưởng vào giữa ngực.

Với công lực của Hung Thần, chưởng này có thể khai bia phá thạch, cho dù hoàng y đại hán có luyện được «Kim Chung Trạo», «Thiết Bố Sam» cũng không thể chịu nổi. Nào ngờ sau khi Hung Thần đánh trúng một chưởng thì đột nhiên kêu lên một tiếng thảm thiết, thối lùi hai bộ.

Lãnh Như Băng ngạc nhiên để ý quan sát thì thấy tả chưởng của Hung Thần rách một vết lớn lộ cả thịt, máu tươi chảy đầm đề. Nhưng Hoàng Y đại hán trúng một chưởng của Hung Thần cũng bị chấn động thối lui mấy bước, cánh tay đang nắm chặt uyển mạch Oán Hồn cũng lỏng ra đôi chút.

Oán Hồn thừa cơ giật mạnh tay thoát khỏi sự kiềm chế của gã, đồng thời tung người lên đá mạnh vào hoàng y đại hán.

Hung Thần thấy vậy vội kêu lên:

—Lão tứ không được, trên người hắn có thiết giáp tàng đao.

——— o0o ———